

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce : X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Klofáčem
sídlem Sokolská 270/8, 470 01 Česká Lípa

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 10. 2021, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), spočívajícího v porušení § 4 písm. a) uvedeného zákona.
2. Tohoto přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne X v X hod., v Novém Boru, na místní komunikaci – parkoviště před OD Kaufland jako řidič vozidla tovární značky X, reg. zn. X nepřizpůsobil své chování zejména svým schopnostem, když při zajiždění vpravo do kolmého parkovacího místa vyznačeného parkoviště narazil levou přední částí vozidla do otevřených pravých dveří zaparkovaného vozidla tovární značky X, reg. zn. X (X), u kterých stál X. Při dopravní nehodě došlo k poškození obou vozidel, ke zranění osob nedošlo. Svým jednáním tedy žalobce především ohrozil majetek jiných osob i svůj vlastní.
3. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně měl k dispozici zejména úřední záznam policie s popisem okolností přestupkového jednání, výpis z evidenční karty žalobce a protokol o nehodě s plánkem místa nehody s postavením vozidel, dále fotodokumentaci.
5. Správní orgán I. stupně po předání věci ze strany policie vydal příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze shora popsáného přestupku. Dne 16. 10. 2020 se žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Nahlédl do spisu a dále vyjádřil své stanovisko, dle něhož do druhého vozidla vůbec nenarazil. Odvolával se zejména na absenci poškození na jeho vozidle. Správní orgán I. stupně jeho vyjádření kvalifikoval jako odpor, kterým byl vydaný příkaz zrušen.
6. Poté, co byl informován o nařízení ústního jednání a chystaném výsledku svědků, se žalobce dne 31. 8. 2021 znovu dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Tvrdil, že se ze strany osádky druhého vozidla muselo jednat o pojišťovací podvod. Rovněž navrhl předvolání zasahujících policistů jako svědků.

7. Na ústním jednání konaném dne 15. 9. 2021 byli vyslechnuti jako svědci další účastníci dopravní nehody X a X a policista X, který se účastnil šetření na místě. Svědek X vypověděl, že stál v otevřených dveřích vozidla a nakládal nákup do auta, když do dveří narazil žalobce. Ten poté vycouval a znovu do nich narazil. Následně vycouval, zaparkoval správně na vedlejší parkovací místo a odešel nakoupit. Když se vrátil, byla již na místě policie. Svědek X uvedl, že žalobce nebržděně najel do otevřených dveří. Poté vycouval a najel na parkoviště správně. K otázce žalobce potvrdil, že došlo k jednomu nárazu. Svědek X popsal, že zaměření poškození žalobcova automobilu prováděl jeho kolega. Dodal, že na vozidle nebylo téměř žádné poškození a záseky, jen nečistoty. Dále uvedl, že s kolegou vycházeli ze svědeckých výpovědí, jelikož se nikdy nesetkal s tím, že by si někdo podobnou situaci vymyslel. Dle jeho názoru však žalobce popsané poškození způsobit mohl. Žalobce se vyjádřil zejména k absenci poškození na jeho autě, kterou podle něj potvrdil vyslýchaný policista. Upozornil na rozpory ve výpovědích obou dalších účastníků nehody, především v tom směru, zda do vozidla narazil jednou nebo dvakrát, a žádal vypracování znaleckého posudku.
8. Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně své závěry zakládal zejména na protokolech z ústních jednání, výpovědích svědků, fotodokumentaci zachycující stopy poškození na vozidlech. Nejprve se vypořádal se s vyjádřeními žalobce, který střet vozidel popíral. Mezi svědeckými výpověďmi obou dalších účastníků nehody správní orgán I. stupně nezjistil žádné zásadní rozpory. Skutečnost, že každý z nich uvedl jiný počet nárazů žalobcova vozidla do otevřených dveří, přičetl dlouhé době, která od nehody uběhla. Výpovědi dle správního orgánu I. stupně rovněž podpořilo tvrzení X. Dále z protokolu o nehodě na základě ohledání vyplývalo, že poškození obou vozidel odpovídalo popisované nehodě. Na vozidle žalobce byl zjištěn otěr světlé barvy, kdy barva druhého vozidla byla světlá, stříbrná. Na druhém vozidle byl rovněž otěr světlé barvy. Poškození odpovídalo i výškově, obě vozidla byla poškozena ve výšce 36 až 70 cm od země. K tvrzení žalobce, že jeho vozidlo nebylo poškozeno, správní orgán I. stupně odkázal na výpověď X, podle kterého záleží, zda žalobce dveře druhého vozidla jen „lízнул“. Že se tak stalo, naznačuje podle správního orgánu I. stupně zejména povaha poškození. Na základě těchto důkazů pak bylo nadbytečné provádět rekonstrukci nebo zadávat vypracování znaleckého posudku. Podle správního orgánu I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti.
9. Žalobce v odvolání namítal rozpor ve výpovědích svědků a vyzdvihl, že sama policie potvrdila absenci poškození na jeho vozidle.

10. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Nesouhlasil s námitkou vzájemné rozpornosti svědeckých výpovědí. Hodnotil je jako věrohodné a neshledal mezi nimi žádné zásadní rozpory. Výpovědi se zcela shodují v tom, jak k dopravní nehodě došlo. S hodnocením důkazního materiálu ze strany správního orgánu I. stupně se žalovaný zcela ztotožnil, také ho považoval za konzistentní, ve vzájemném souladu. Spáchání přestupku žalobcem měl tedy žalovaný za prokázané. Vycházel přitom zejména ze svědeckých výpovědí. Vypracování znaleckého posudku, případně provedení rekonstrukce proto považoval za nadbytečné, jelikož by nebylo způsobilé vyvrátit skutečnosti zjištěné z výpovědí svědků, jejichž výpovědi korespondují skutečností vyplývajícím z fotodokumentace a protokolu o nehodě. Žalovaný dodal, že přestože na vozidla žalobce hmotná škoda nevznikla, neznamená to, že dopravní nehodu nezpůsobil. Žalovaný odkázal na konkrétní fotografie prokazující otěr barvy na levé části žalobcova vozidla ve výšce 36 až 70 cm nad zemí dle protokolu o nehodě, což koresponduje s výškou poškození vozidla X

II. Žaloba

11. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že na jeho vozidle nebylo zjištěno žádné poškození, které by odpovídalo škodě způsobené druhému vozidlu podle fotodokumentace. Dle jeho názoru tak nebyly zajištěny žádné důkazy, které by svědčily o tom, že druhé vozidlo poškodil právě žalobce. Aby se tak stalo, muselo by být poškození jeho vozidla takové, že by si jej musel nechat opravit. K tomu odkázal na fotografie, které má podle něj k dispozici správní orgán I. stupně.
12. Svědecké výpovědi řidiče poškozeného vozidla a svědka T. označil žalobce za rozporné. Z výpočtu a měření policie nevyplývalo, že by musel vozidlo poškodit. Na podporu svých argumentů navrhoval již v řízení před správním orgánem I. stupně provedení znaleckého posudku. Jeho návrhu však nebylo vyhověno, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.
13. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správním orgánům k dalšímu řízení, rovněž požadoval, aby mu v případě úspěchu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Z ohledání obou vozidel na místě dopravní nehody i ze svědeckých výpovědí jednoznačně vyplynulo, jakým způsobem k nehodě došlo. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítl, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Replika žalobce

15. V krátké replice žalobce setrval na tvrzení, že doložil fotodokumentaci, podle které poškození dveří žalobcem nebylo možné, protože na jeho vozidle nejsou známky poškození v dané výšce. Jak doložil soudu, jeho vozidlo nebylo opravováno.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných

žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz).

17. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení.
18. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.
19. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
20. Podle § 52 správního řádu není správní orgán při zjišťování skutkového stavu vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Zmíněné povinnosti dopadají v řízení o přestupcích také na odvolací správní orgán, neboť obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
21. Správní řízení ovládá rovněž zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu. Podle ní není správní orgán vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů. To však neznamená, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle.
22. Skutkové závěry správních orgánů tedy musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny a podléhají přezkumu správních soudů. Vyskytnou-li se mezi jednotlivými důkazy rozpory, je správní orgán v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Současně platí, že pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady *in dubio pro reo* zvolit variantu pro obviněného z přestupku nejpriznivější.
23. Zároveň soud připomíná, že rozsah a podrobnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí zcela zásadně ovlivňuje kvalita podané žaloby. Správní soudnictví je založeno na zásadě dispoziční, tudíž soud, až na výjimku vad, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, přezkoumává pouze ty otázky, s jejichž vypořádáním ze strany správních orgánů žalobce nesouhlasí a předestře je pozornosti soudu prostřednictvím konkrétně formulovaného žalobního bodu. (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

24. V nynějším případě spočívala část žalobní argumentace v námitce rozpornosti výpovědi řidiče poškozeného vozidla a svědka X. Žalobce však tuto námitku formuloval zcela obecně. Setrval u vágního odkazu na rozpor ve výpovědích, přičemž nekonkretizoval, v čem daný rozpor spatřoval. Obdobná námitka byla opakovaně v průběhu správního řízení vypořádána. Správní orgán I. stupně zdůvodnil, proč považoval žalobcem zmíněné rozpory ve výpovědích svědků X a X za nepodstatné. Drobné odchylky ve výpovědích přisoudil delšímu časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem svědků. S jeho posouzením se k žalobcově námitce ztotožnil také žalovaný. Dále zdůraznil, že uvedené výpovědi se v hlavních aspektech shodovaly. Korespondovaly ostatně i s dalšími shromážděnými důkazy, zejména pořízenými fotografiemi a protokolem o nehodě. Dle názoru soudu je tato argumentace přiléhavá a přesvědčivá. Odpovídá rovněž informacím vyplývajícím ze spisového materiálu a žalobce ji nikterak konkrétně nezpochybnil. Žalobní námitce rozpornosti výpovědí proto soud nepřisvědčil.
25. Jestliže žalobce tvrdil, že na jeho vozidle absentovalo poškození, které by podle fotodokumentace odpovídalo škodě způsobené druhému vozidlu, zjevně pouze účelově využíval toho, že na jeho vozidle nevznikla kromě otěrů jiná větší škoda, která by vyžádala opravu vozidla. Jeho tvrzení o absenci poškození neodpovídá skutečností doloženým spisovým materiálem. Jak shrnuly oba správní orgány, na žalobcově vozidle byly zjištěny a popsány otěry, které umístěním i rozměrem odpovídaly poškození druhého vozidla. To je zřejmé jednak z pořízených fotografií, jednak z protokolu o nehodě. Z něj v podrobnostech vyplývá, že obě stopy, tedy otěr na vozidle žalobce i poškození dveří na druhém vozidlu, byly zaznamenány na obou automobilech shodně ve výšce 36 až 70 cm nad zemí. Podle další části protokolu byly na otřené části vozidla žalobce nalezeny zbytky světlé barvy odpovídající barvě poškozeného vozidla. Že zjištěné stopy mohly vzniknout nárazem žalobcova vozidla, potvrdil také policista X. Podle správních orgánů všechny tyto skutečnosti ve vzájemné souvislosti prokazují, že k nehodě došlo tak, jak shodně popsali oba svědci. Tyto závěry soud pokládal za správné, přesvědčivé a dostatečně zdůvodněné.
26. V kontextu výše uvedené argumentace správní orgán I. stupně považoval za nadbytečné provádění znaleckého posudku. Jeho názor přitom podpořil i žalovaný, podle něhož byly svědecké výpovědi i ostatní důkazy hodnoceny zcela správně jako věrohodné a dostatečné pro zjištění skutkového stavu. Skutečnost, že na žalobcově voze nedošlo k větší hmotné škodě, sama o sobě neznamenala, že by žalobce dopravní nehodu zavinit nemohl. S tímto hodnocením se ztotožňuje i zdejší soud. Nepřisvědčil přitom názoru žalobce, že by poškození druhého vozidla mohl způsobit pouze tak, že by současně výrazně poškodil i své vozidlo.
27. Jak již bylo uvedeno výše, otěry zaznamenané na autě žalobce zcela odpovídaly poškození druhého vozidla. Tuto skutečnost nemohlo vyvrátit ani pozdější vypracování znaleckého posudku. Soud dále zdůrazňuje, že žalobcův návrh na zpracování znaleckého posudku byl opakovaně zamítnut zcela v souladu s výše zmiňovanou zásadou volného hodnocení důkazů. Rozhodnuto bylo na základě skutkového stavu, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Do žalobcova práva na spravedlivý proces tedy zasaženo nebylo.
28. Závěrem soud musí odmítnout tvrzení žalobce, že doložil vlastní fotodokumentaci vozidla vyvracející poškození jeho vozidla ve výšce poškození dveří u druhého vozidla. Pokud žalobce odkazoval na dodání fotografií správnímu orgánu I. stupně, pak se jeho tvrzení neshoduje s obsahem správního spisu. V něm totiž žádný záznam o fotografiích ani jejich

předložení ze strany žalobce obsažen není. Žádné podobné důkazy nebyly doloženy ani soudem.

V. Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. července 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně